

Josep Perarnau i Espelt: investit *Doctor honoris causa* per la Universitat de Barcelona.

– El 28 d'abril del 2009 se celebrà al Paraninfo de la Universitat de Barcelona la sessió d'investidura del doctor Josep Perarnau i Espelt com a doctor *honoris causa* de la Universitat de Barcelona. La cerimònia va tenir la solemnitat i la gravetat pròpies de la institució, reforçades aquest cop amb la presència d'una copiosa representació d'eclesiàstics, encapçalada pel cardenal de Barcelona. Fou continuada pel lliurament dels premis extraordinaris de doctorat del curs passat. Per unes i altres causes la concurrència fou lluada.

La doctora Lola Badia, catedràtica padrina del nomenament, explicà en el seu discurs les causes per les quals des del Centre de Documentació Ramon Llull de la Facultat de Filologia de la Universitat de Barcelona es proposà la concessió del doctorat *honoris causa* a Josep Perarnau. Fonamentalment pels seus treballs d'estudi i publicació de textos medievals catalans, aportació valuosa al camp de la Filologia pel rigor i la sistematicitat del mètode de treball i per l'extensió dels interessos intel·lectuals de Perarnau. Deixant de banda temes que poden ésser considerats menors en la seva obra global, com és ara l'estudi de l'espiritualisme franciscà i del beguïnisme o el cas de Feliu d'Urgell, Lola Badia va assenyalar que la contribució essencial del nou doctor *honoris causa* a la ciència filològica consistia en els seus estudis sobre quatre autors medievals i en aquest ordre d'interès creixent: Francesc Eiximenis, sant Vicent Ferrer, Ramon Llull i Arnau de Vilanova. Lola Badia va donar entenedent amb claredat que les recerques de Perarnau, bo i fonamentant-se en coneixements històrics extensos i precisos, mai no eren ni asèptiques ni desapassionades, i que en el cas de Ramon Llull el seu saber era posat al servei del combat per la canonització del mestre mallorquí. Però la Universitat de Barcelona no ha apreciat únicament el treball científic de Perarnau. També n'ha valorat la capacitat d'animar iniciatives com és ara el Centro Italiano di Lullismo o, a Barcelona, l'Aula Lulliana, empresa de documentació i estudi on conflueixen la Facultat de Teologia de Catalunya, la Facultat de Filosofia de la Universitat Ramon Llull i la Facultat de Filologia de la Universitat de Barcelona. Entre les iniciatives editorials, era immancable la referència a «Arxiu de Textos Catalans Antics» i a les *Arnaldi de Villanova Opera Theologica Omnia*, de les quals ja han aparegut dos volums dins el *Corpus Scriptorum Cataloniae*, auspiciat per l'Institut d'Estudis Catalans.

En la seva allocució, després dels agraïments d'etiqueta, Perarnau se centrà en la crítica de l'antillul·lisme, viu mentre fou possible d'oposar-se a la tesi lulliana de la puríssima concepció de Maria i alimentat sempre per la polèmica de les «raons necessàries» aplicades per Llull a la demostració dels dogmes de la Trinitat, l'Encarnació i altres. Pel que fa a aquest segon aspecte, Perarnau aportava un text lullià del temps de la polèmica antiaverroista, en el qual Llull definia la probabilitat de les veritats de fe fora del marc de pensament aristotèlic, considerant que el concepte de prova exposat per Aristòtil i els aristotèlics era «dolent per encongit». Després acudia a alguns textos del *Llibre de Contemplació* per tal de fer sensible que Llull era molt conscient de la limitació de les capacitats cognoscitives de l'enteniment humà, d'una banda, i de la capacitat li-

mitada de percepció de la realitat sobrehumana, de l'altra. I exhuma una expressió que tothom ha pogut llegir, però que ningú no havia remarcat fins ara: En parlar de l'intent de sobrepassar la barrera que divideix el món humà del sobrehumà, Llull adverteix que l'enginy humà *se rebava*, expressió equivalent a «llevar l'agudesia, la penetració» (ALCOVER-MOLL IX 188). Llull manté, doncs, la impenetrabilitat del món diví a l'esguard de les facultats racionals humanes. El concepte de prova pren en ell un caràcter especular i, en la mesura que hi intervé la causalitat, de tipus exemplarista. Aquest era el tipus de prova que l'aristotelisme havia arraconat com insuficient i el que campa d'un extrem a l'altre de l'obra de Llull. Distingint acuradament el mètode de treball lul·lià, Perarnau ha maldat per posar un fonament sòlid a la desactivació de la pretesa heterodòxia lul·liana i, com a efecte secundari de primera intenció, a la canonització de Ramon Llull.

L'acte es va cloure amb un discurs del Rector i el cant del *Gaudeamus igitur*.